

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 66/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца П.С. из П., О.В., чији је пуномоћник М.Д., адвокат из К.М., против тужене О.ш. М. Р. из Б.М., О.О., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2321/14 од 03.09.2014. године, у седници одржаној 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2321/14 од 03.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Косовској Митровици, Судске јединице у Грачаници П1 240/11 од 07.04.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење директора тужене о престанку радног односа бр. 285 од 25.08.2011. године и да решење о пријему у радни однос бр. 137/П од 15.09.2006. године као законито остане на снази, као и да му накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 2321/14 од 03.09.2014. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба првичног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама који нису противречни изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем директора тужене од 18.09.2006. године тужилац је примљен у радни однос на неодређено време почев од 01.09.2006. године, за обављање послова наставника музичке културе, са IV степеном стручне спреме. На основу записника о ванредном инспекцијском надзору код тужене од 01.07.2011. године утврђено је да тужилац, са средњом музичком школом, не испуњава услове из члана 2. став 1. тачка 6. Правилника о врсти стручне спреме наставника и стручних сарадника у основној школи, јер нема одговарајуће образовање. Мерама просветног инспектора наложено је туженој да до краја школске 2011. године наставу из предмета музичке културе држи лице са високим образовањем прописано чланом 8. истог закона. Директор тужене је, поступајући по налогу просветног инспектора, донео решење 25.08.2011. године којим је поништио решење о пријему у радни однос на неодређено време и којим је тужиоцу престао радни однос 31.08.2011. године, јер не испуњава услове из члана 120. Закона о основама система образовања и васпитања. Тужена је са тужиоцем засновала радни однос на одређено време од 01.09.2011. године до расписивања конкурса, а најдаље до 60 дана уговором о раду од 02.09.2011. године, чиме се тужилац сагласио са променом радно-правног статуса из радног односа на неодређено време у радни однос на одређено време.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца, дајући у својим одлукама довољне и јасне разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и ревизијски суд.

Одредбом члана 69. Закона о основној школи („Службени гласник РС“, бр. 50/92 ... 72/09) предвиђено је да наставу од I до IV разреда може да изводи наставник са одговарајућом високом или вишом школском спремом (став 1.). Наставу из предмета домаћинство, ликовна култура и музичка култура може да изводи и наставник са одговарајућом вишом школском спремом (став 5.).

Према члану 149. истог закона наставници основне музичке и основне балетске школе који не испуњавају прописане услове у погледу степена и врсте школске спреме могу и даље да обављају образовно-васпитни рад ако су до ступања на снагу овог закона имали најмање 15 година образовно-васпитног рада у музичкој, односно балетској школи, те да за послове наставника који не испуњава прописане услове, музичка или балетска школа расписује конкурс до краја јуна текуће године. Ако се на конкурс не пријави лице које испуњава прописане услове, школа може да задржи у радном односу истог наставника до расписивања следећег конкурса.

Одредбом члана 120. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, бр. 72/09...) прописано је да у радни однос у установи може да буде примљено лице, под условима прописаним законом и ако: има

одговарајуће образовање (став 1. тачка 1.). Запосленом престаје радни однос ако се у току радног односа утврди да не испуњава услове из става 1. и 2. овог члана или ако одбије да се подвргне лекарском прегледу надлежној здравственој установи (став 5.).

Како је тужилац примљен у радни однос на неодређено време, иако у време заснивања радног односа није испуњавао предвиђене услове у погледу врсте и степена стручне спреме из чл. 69. и 149. Закона о основној школи, правилан је закључак нижестепених судова да му је основано престао радни однос, јер у време заснивања радног односа није испуњавао предвиђене услове из цитираних законских одредби, нити је имао најмање 15 година радног искуства у образовно-васпитним установама.

Неоснован је навод ревизије тужиоца да није могло тек по протеклу пет година да се утврђује испуњеност услова за заснивање радног односа, с обзиром да је таква могућност предвиђена одредбом члана 120. Закона о основама система образовања и васпитања.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**